

VÀO VAI GIÔN – XI KỂ LẠI CÂU CHUYỆN CHIẾC LÁ CUỐI CÙNG

1. Lập dàn ý vào vai Giôn - xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng

a. Mở bài

- Giới thiệu về bản thân:

+ Giờ tôi, Giôn – xi đã trở thành một họa sĩ được nhiều người biết đến

+ Tôi đã thực hiện được giấc mơ của mình nhờ cụ Bơ – men.

b. Thân bài

- Khung cảnh mùa đông và tình cảnh tuyệt vọng của tôi

+ Tôi bị bệnh sưng phổi.

+ Thời tiết: đang là mùa đông

+ Tôi đã đầu hàng số phận bằng cách đặt sự sống của mình vào số lượng của chiếc lá thường xuân trên cây, lá rụng hết nghĩa là tôi cũng kết thúc cuộc đời của mình.

- Tình huống đảo ngược thứ nhất

+ Tâm trạng đau khổ và hồi hộp của Xiu khi phải mở cửa.

+ Sự bất ngờ ngoài dự kiến: chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó, hi vọng đã trở lại

+ Tâm trạng tuyệt vọng, thiếu niềm tin vào sự sống

+ Chiếc lá vẫn còn: làm thức tỉnh ý chí sống, giúp tôi vượt qua bệnh tật

- Tình huống đảo ngược lần thứ hai

+ Tâm trạng chị Xiu: từ hồi hộp, lo lắng đến hiểu rõ sự thật là sự hòa trộn tình yêu thương và cảm phục trước tấm lòng cao cả của cụ Bơ – men.

+ Sự hi sinh từ một hành động lừa dối cao cả

+ Nghệ thuật có thể thức tỉnh lòng tin của con người, trên hết là tình yêu thương đồng loại.

c. Kết bài

+ Đánh giá, nhìn nhận lại vấn đề

+ Tình cảm và lòng biết ơn đối với cụ Bơ – men

2. Viết đoạn văn ngắn đóng vai Giôn - xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng

Tôi là Giôn-xi, một cô họa sĩ nghèo của nước Mỹ xa xôi. Là một người nghệ sĩ, tôi phải đi nhiều nơi để tìm cảm hứng sáng tác. Vì vậy, tôi đã gặp nhiều chuyện bất ngờ, có thể kể cho các bạn nghe hàng giờ. Nhưng trong tất cả những điều ấy, câu chuyện bất ngờ nhất lại là câu chuyện về chính bản thân tôi. Câu chuyện “Chiếc lá cuối cùng”. Ngày ấy, tôi và Xiu-đi - một chị bạn vô cùng thân thiết, tốt bụng - sống trong một khu nhà trọ rẻ tiền. Hàng xóm của chúng tôi hầu hết đều là những người lao động nghèo, trong đó có một người họa sĩ già tên là Bơ-men. Cụ Bơ-men cũng có một niềm đam mê rất lớn tới nghệ thuật nhưng có lẽ cụ chưa tìm được nguồn cảm hứng sáng tác. Trong phòng cụ có một tấm vải vẽ căng ra đã từ lâu lắm và ông cụ suốt ngày có vẻ say khướt. Giờ đây, tôi đã là một họa sĩ có tên tuổi. Dưới mỗi bức vẽ của mình tôi đều ký tên Bơ-men. Hàng năm, vào ngày giỗ của cụ, tôi vẫn trở về khu nhà trọ xưa viếng mộ cụ. Kỷ niệm về cụ và chiếc lá cuối cùng tôi vẫn còn lưu giữ trọn vẹn trong tim. Tôi đã nhiều lần thử vẽ lại chiếc lá ấy nhưng lần nào cũng đành bất lực ngồi trước mảnh vải trắng trơn. Tôi biết, chỉ có lao động nghệ thuật hết mình tôi mới có thể đền đáp sự hi sinh vĩ đại của người họa sĩ già đáng kính ấy.

3. Vào vai Giôn - xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng - Bài tham khảo số 1

Mùa đông! Gã viêm phổi lang thang thọc bàn tay lạnh buốt vào các khu nhà tồi tàn và tôi – Giôn-xi, một họa sĩ nghèo đã trở thành một trong số nạn nhân đầu tiên của gã. Nghèo túng, bệnh nạn khiến tôi tuyệt vọng tâm thể dành hết cho chuyến đi xa xôi bí ẩn của mình.

Tôi cùng Xiu – một đồng nghiệp, thuê trọ trên một căn gác gần công viên Oa-sinh-tơn, tầng dưới cụ Bơ-men đã già 60 tuổi hay ngồi làm mẫu cho chúng tôi vẽ tranh ở tầng dưới. Giờ đây thời tiết mùa đông rất khắc nghiệt. Mưa phủ phàng và gió vùi dập kéo dài triền miên không dứt. Gió bắc ào ào động vào cửa sổ mưa bồm bộp quất nước. Cây thường xuân bám trên bức tường gạch nhà bên đối diện với cửa sổ căn phòng của tôi đang trút lá. Tôi đợi khi nào chiếc lá cuối cùng rụng xuống thì tôi cũng là đời.

Chị Xiu thường xuyên động viên an ủi chăm sóc tôi. Nhưng tôi chẳng để ý. Lúc này tôi thấy tâm hồn mình thật cô đơn, mọi sợi dây ràng buộc với bạn bè với cuộc sống cứ rời rạc dần từng sợi một. Trời vừa hửng sáng tôi đã thều thào nhờ chị Xiu kéo tấm màn màn lên. Ôi kìa! Vẫn còn một chiếc lá duy nhất đơn độc dũng cảm treo bám vào tường cuống lá xanh sẫm nhưng hình như rìa răng cưa đã úa vàng chắc chắn nó sẽ rụng nhanh.

Vậy mà cả ngày hôm ấy tôi vẫn nhìn thấy nó. Cả đêm mưa gió vẫn tiếp tục ào ào. Trời vừa sáng tôi lại yêu cầu Xiu kéo tấm màn màn lên. Lạ chưa, chiếc lá vẫn còn ở đó. Tại sao nó không rụng nhỉ? Sức mạnh nào đã giúp nó vượt lên trên sự khắc nghiệt của thời tiết, phải chăng đó là sự gan góc dũng cảm bên bờ? Còn tôi thì sao? Tôi đã buông xuôi chán nản tuyệt vọng đầu hàng số phận. Tại sao chiếc lá có thể còn tôi không thể tồn tại? Tôi thấy mình thật yếu đuối vô dụng, phải lấy lại niềm tin nghị lực sống! Nhất định phải thế!

Tôi bèn nhờ chị Xiu lấy cho chút rượu chút sữa kê lại chiếc gối để ngồi lên lấp gương coi gương mặt của mình. Tôi tâm sự với chị: "Muốn chết là một tội! Một ngày nào đó em sẽ về vịnh Na-Plo". Sự sống dần hồi sinh trong tôi. Nhờ thuốc men của bác sĩ, sự tận tình chăm sóc của Xiu và nghị lực lòng ham sống của tôi, cuộc sống lại mỉm cười với tôi.

Buổi chiều chị Xiu ôm lấy tôi và cả chiếc gối kể cho tôi nghe "Cụ Bơ-men đã chết rồi em ạ, em có thấy chiếc lá chẳng bao giờ rụng rình bởi đó là kiệt tác của cụ Bơ-men cụ đã vẽ nó

vào các đêm chiếc lá cuối cùng rụng xuống". Trời ơi! Cụ Bơ-men đã chết rồi sao. Chết vì sự ngốc nghếch ý nghĩa kì quặc của tôi ư. Tôi choáng váng ân hận day dứt. Một người sống cô độc như cụ Bơ men khao khát vẽ kiệt tác mà chưa bao giờ thực hiện được. Giờ đây chỉ vì muốn cứu tôi mà cụ đã hi sinh tính mạng của mình phải rồi đó chính là kiệt tác của cụ bởi nó được vẽ trong hoàn cảnh đặc biệt đêm tối mưa phùn phàng gió vùi dập nó giống thật đến mức tôi và chị Xiu không nhận ra đó là một bức vẽ. Nó cứu sống tính mạng của tôi nhưng lại cướp đi tính mạng người tạo ra nó. Nó là sản phẩm kết tinh của tài năng trái tim yêu thương vô hạn đức hi sinh và lòng vị tha. Nó còn khẳng định sức mạnh của nghệ thuật chân chính hướng tới phục vụ cuộc sống của con người.

Cảm ơn cụ! Giờ đây tôi phải làm gì để xứng đáng với sự ra đi của cụ? Tôi phải sống tốt hơn khỏe mạnh vẽ kiệt tác Vịnh Na-Plơ, đi khắp trái đất đem nghệ thuật chân chính phục vụ cuộc sống con người. Ca ngợi những tấm lòng cao cả biết hi sinh vì người khác

4. Vào vai Giôn - xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng - Bài tham khảo số 2

Giờ tôi Giôn - xi đã trở thành một họa sĩ được nhiều người biết đến và có một phòng tranh nhỏ, ấm cúng. Tôi cũng đã thực hiện được mơ ước của mình là được vẽ vịnh Na - plơ, đã thỏa mãn niềm đam mê với nghệ thuật. Song mỗi lần tôi đặt bút vẽ lên trang giấy trắng, tôi và chị Xiu lại nhớ đến người đó, người mà chúng tôi sẽ không bao giờ quên, đó... là cụ Bơ - men.

Ba năm về trước, tôi là một cô gái quá đỗi bất hạnh khi mang trong mình một căn bệnh hiểm nghèo ấy chính là bệnh sưng phổi. Lúc ấy là vào mùa đông, tôi cùng chị hai Xiu và cụ Bơ - men cùng sống trong một căn hộ thuê ở gần công viên Oa- sinh- tôn. Bệnh tật và nghèo túng đã khiến tôi tuyệt vọng không còn muốn sống nữa, tôi đành phải nằm liệt giường và đếm từng chiếc lá còn lại trên cây thường xuân xuyên qua cửa sổ, ví mình như cái cây ấy, khi chiếc lá cuối cùng rụng cũng là lúc tôi lìa đời. Tôi đã và từng nghĩ thế đấy!

Sáng hôm ấy, một cơn gió lạnh lẽo mang đầy hơi sương vì trận mưa tối qua lướt nhẹ qua cỏ chạy dọc xuống sông lưng làm tôi bừng tỉnh dậy, lúc đó chị Xiu vẫn còn đang say ngủ. Tôi đưa cặp mắt mở to thần thờ nhìn tấm màn màu xanh đã kéo xuống. Tôi thều thào gọi Xiu ra lệnh:- Kéo nó lên, em muốn nhìn. Chị ấy làm theo một cách chán nản. Nhưng, thật ngạc nhiên! Vẫn còn một chiếc lá treo vắt vờng trên cành cây dững cảm níu chặt không buông sau một đêm mưa bão tuyết gào thét, âm âm tưởng chừng như không bao giờ dứt! Song chiếc lá đã nhuộm màu vàng úa, chỉ còn giữ lại một chút màu xanh ở cuống lá. Rồi thể nào mình cũng chết thôi, tôi nghĩ vậy.- Đó là chiếc lá cuối cùng! Em cứ tưởng là nhất định trong đêm vừa qua nó đã rụng! Em nghe thấy gió thổi! Hôm nay nó sẽ rụng thôi và cùng lúc đó thì em sẽ chết! Chị Xiu cúi khuôn mặt hốc hác xuống gần gối, nức nở:- Em thân yêu, thân yêu! Em hãy nghĩ đến chị, nếu em không còn muốn nghĩ đến mình nữa! Chị sẽ làm gì đây? Nhưng tôi đã không trả lời. Có vẻ như sợi dây liên kết tôi với thế giới ngày càng lơ lửng dần từng sợi một, nó khiến tôi tuyệt vọng, đau khổ, chỉ biết cười thầm trong bụng trách vấn chính bản thân tôi vì sao tôi lại phải sinh ra để rồi phải sống một cuộc sống chan chứa mối nguy hiểm cận kề với căn bệnh tỉ lệ sống sót rất thấp. Ngày cũng như đêm, tôi chỉ biết nằm đó mà ngấm nhìn từng ngày trôi qua một cách bình lặng. Đúng vậy, Tôi đã mất đi ý chí muốn sống, cặp mắt vô hồn như người đã chết, tôi - đã không còn tha thiết cuộc đời ngắn ngủi này nữa rồi! Tôi chỉ muốn chết quách đi cho xong chuyện...! Suốt ngày hôm đó và ngay cả lúc ông Mặt Trời đi ngủ, giao phó việc lại cho Bác Mặt Trăng, chiếc lá vẫn còn đó, đơn độc níu vào cái cuống của nó trên tường. Ban đêm lại buông xuống, cơn bão lại rầm rộ kéo đến ào ạt

như muốn gây hấn với cây thường xuân, mưa rơi lộp độp xuống đất từ mái hiên thấp kiểu Hà Lan.

Khi trời vừa hửng sáng thì tôi lại ra lệnh kéo tấm màn lên, chiếc lá thường xuân vẫn còn đó. Tôi nằm nhìn chiếc lá hồi lâu, bồi hồi xúc động. Rồi tôi gọi Xiu đang quấy món cháo gà trên lò hơi đốt:- Em thật là một con bé hư, chị Xiu thân yêu ơi! Có một cái gì đấy đã làm cho chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó để cho em thấy rằng mình đã tệ như thế nào. Muốn chết là một tội. Giờ thì chị có thể cho em xin tí cháo và chút sữa pha ít rượu vang đỏ và - khoan - đưa cho em chiếc gương tay trước đã, rồi xếp mấy chiếc gối lại quanh em, để em ngồi dậy xem chị nấu nướng. Một tiếng đồng hồ sau, tôi vui vẻ chia sẻ ước mơ của mình:- Chị Xiu thân yêu ơi, một ngày nào đó em hi vọng sẽ được về vịnh Na - pơ. Buổi chiều, bác sĩ tới và khi ông ra về, chị Xiu dặn tôi nằm nghỉ cho khỏe để chị ấy ra trả tiền khám cho ông ấy.

Chiều hôm sau, khi tôi đang vui vẻ đan một chiếc khăn choàng len màu xanh thẫm rất vô dụng thì chị Xiu chậm rãi tiến lại gần và bất ngờ nhào vào ôm lấy tôi lẫn những chiếc gối.- Chị có chuyện này muốn nói với em, con chuột bạch của chị. Cụ Bơ - men đã chết vì sưng phổi hôm nay ở bệnh viện rồi. Cụ ốm chỉ có hai ngày. Buổi sáng ngày thứ nhất, bác gác cổng thấy cụ ốm nặng trong căn phòng của cụ ở tầng dưới. Giày và áo quần của cụ ướt sũng và lạnh buốt. Chẳng ai hình dung nổi cụ đã ở đâu trong một đêm khủng khiếp như thế. Nhưng rồi người ta tìm thấy một chiếc đèn bão vẫn còn thấp sáng và một chiếc thang đã bị lôi ra khỏi chỗ để của nó, và vài chiếc bút lông rơi vung vãi, và một bảng pha màu có màu xanh và màu vàng trộn lẫn với nhau, và - em thân yêu ơi, em hãy nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chiếc lá thường xuân cuối cùng ở trên tường. Em có lấy làm lạ tại sao chẳng bao giờ nó rung rinh hoặc lay động khi gió thổi không? Ô, em thân yêu, đó chính là kiệt tác của cụ Bơ - men, - cụ vẽ nó ở đây vào cái đêm mà chiếc lá cuối cùng đã rụng.

Tôi đã hết sức bàng hoàng, sửng sốt. Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Hai giọt lệ lăn dài trên bờ mi ướt đẫm nước chậm rãi, đều đặn rồi nhỏ một tiếng tách xuống mặt đất.KB: Đã ba năm trôi qua nhưng tôi vẫn luôn trách mình, cảm thấy ân hận và luôn đặt câu hỏi vì sao. Vì tôi mà cụ Bơ - men đã phải hi sinh tính mạng để cứu tôi ư? Tại sao cụ lại làm như thế hồi cụ ơi? Con cảm ơn cụ nhiều lắm, nhờ cụ tiếp sức mạnh nên con mới dám sống tiếp, vững vàng bước đi trên con đường mà con đã định, khám phá ra biết bao điều mới lạ, gặp gỡ được nhiều người! Con xin hứa sẽ sống thật hạnh phúc để xứng với cái giá mà cụ đã trả, để cụ yên lòng mà nhắm mắt ! Con cảm ơn cụ rất nhiều - thiếu cụ, con cảm thấy lạc lõng lắm cụ ơi!